

MARTTI LUTHER

Elämänkutsumuksen tärkeydestä

Jos tämän (sen, että Aabraham palasi Moorian vuorelta tavallisen elämän pariin, vrt. ed. numero) kuulisi joku uskonnollinen erakko tai munkki, hän kiroaisi Aabrahamin. Tokko sellainen on mikään pyhä kantaisä, joka jättää niin pyhän paikan, missä Jumala asuu enkeleineen, ja menee aasinsa luo, harjoittaa talouden töitä, kansalle kuuluvia, likaisia, tallinhajuisia? Minäkäläistä tämä pyhyys oikein on? Ihmeellistä, kuinka kovin he tätä kaikkea halveksivat. Tätä vain he pitivät uskonnonharjoituksena ja pyhyytinä, että maailma hylätään, toisin sanoen isä, äiti ja kansalaisen tehtävät jätetään ja mennään syrjäiseen loukkoon.

Hieronymus ylistää jossakin tätä pyhyyttä niin suuresti, että sanoo, että jos äiti ja isä juoksisivat munkkia vastaan, kun hän on aikeissa mennä luostariin tahtoen estää hänet siitä, että hänen on torjuttava heidät ja poljettava heidät jalkoihinsa. Jumalaton ja kirottava sana! Eikö meidän pitäisi sinut, Hieronymus, polkea jalkoihimme, sinut ja Beetlehemisi, kaapusi ja erämaasi? Koska minä saan kutsun Jumalan sanan palvelukseen, en Beetlehemiin, vaan Kirkkoon kuuluvaan seurakuntaan, Jumalan sanan kuulemista varten, siellä asuu Jumala, siellä

ovat vartijoina enkelit ja siellä saan kuulla, että vanhemmille on osoitettava kunnioitusta ja kutsumusta noudatettava hurskaasti ja uskollisesti. Jos Jumala tahtoo sijoittaa minut toiseen paikkaan, hän on antava minulle kutsun, ilman kutsua saattakoon sinua ja muita Perkele.

Tulen siis kunnioittamaan, en polkemaan jalkoihini, isää ja äitiä Jumalan sanan ja hänen käskynsä tähden. Mutta jos luovun kasteesta, uskosta ja kuuliaisuudesta Jumalalle, niin kuin kaikki munkit ovat tehneet, mikä voi enää olla pyhyyttä ja Jumalan palvelemista? — — —

Vaikka tätä opetusta on tähänkin saakka monille teroitettu ja selitetty, on sitä jatkuvasti toistettava kasvavan nuorison tähden, joka on Kirkon taimitarha. Heidän on opittava, että on pysyttävä siellä ja jäätävä sinne, minne Jumala sanoo, ja totuteltava niihin velvollisuuksiin, jotka Jumala on antanut, jos ei heitä muualle kutsuta tai karoteta, esimerkiksi kun hirmuvaltiaan niin määräävät ja ajavat tehtävistään hurskaita.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 346-347. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 80 vuotta

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko (STLK) on täyttänyt 80 vuotta. Kirkkokunnan perustava kokous pidettiin toisena helluntaipäivänä 28.5.1928 Lahdessa. Juhlapäivän johdosta on syytä tarkastella, miksi kirkkokuntamme on syntynyt ja mitä se tänä päivänä edustaa.

Kirkkokunta on seurakuntien yhteenliittymä. Se syntyi sitä varten, että hieman aiemmin muodostuneet tunnustukselliset luterilaiset seurakunnat saattoivat entistä järjestyneemmin suunnitella ja toteuttaa yhteistoimintaansa. Tällaisia yhteisiä asioita ovat vuosikymmenten varrella olleet mm. kirjojen kustantaminen, yhteydet ulkomaisiin sisarkirkkoihin, lähetystyö ja aikanaan myös Lahden kirkon rakentaminen.

Kirkkokunta ovat seurakunnat yhdessä. Niinpä kirkkokunnan olemassaolon syyt ovat perustaltaan samat kuin seurakuntien olemassaolon syyt.

Viime vuosisadan alussa kirkollista elämää Suomessa leimasivat monet onnettomat asiat. Tuolloisessa kansankirkossa olivat vakiintuneessa asemassa raamattukritiikki ja tottumus erilaisten oppien sallimiseen. Tunnustuksellisten seurakuntien ja niiden myötä kirkkokunnan synnyn perustavana syynä voidaan pitää Jumalan sanaa: *“Sinun sanasi on totuus.”* (Joh. 17:17) ja *“Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teil-*

lä olisi sama mieli ja sama ajatus.” (1 Kor. 1:10) Uskovat käsittivät oikeutensa ja velvollisuutensa pysyä Jumalan sanassa ja järjestää seurakuntaelämä sanan yksimielisen tunnustuksen pohjalle. Tämä merkitsi paluuta sille opilliselle perustalle, jolla kansankirkko oli periaatteessa ollut uskonpuhdistuksen jälkeen aina vuoden 1870 kirkkolain muutokseen asti. Vuoden 1686 kirkkolaissa luterilaisten tunnustuskirjojen oppi määriteltiin kirkon opiksi. Myöhemmät liberaalit ja pietistiset virtaukset vaikuttivat niin, että vuonna 1870 voimaan tullut laki merkitsi käytännössä toisenkinlaisten oppien sallimista.

Jumalan sanassa on pääkohtansa, nimittäin Kristuksen armotyö meidän edestämme ja pelastuminen uskon kautta häneen. Tämä opetus on ollut kirkkomme sanoman ydin koko sen olemassaolon ajan. Tästä aiheesta kirkkomme kävi vapaita neuvotteluja Evankeliumiyhdistyksen kanssa 1940-luvun lopulla. Samasta aiheesta, vaikka rajatusti Kristuksen tekävän kuuliaisuuden opista, STLK neuvotteli 1980-luvun lopulla Suomen Vapaan Evankelisluterilaisen Seurakuntaliiton kanssa.

Sekä neuvotteluissa että julistuksessa haluamme tuoda esiin sen, että Kristus, Jumalan Poika, tuli maailmaan vailla syntiä. Meidän välimiehenämme hän täytti Jumalan lain ja kärsi meille syntisille kuuluvan rangaistuksen. Näin Luterilaisen tunnustuksen sanoin opetamme: *“Näin ollen se vanhurskaus, jonka Jumala sulasta armosta lukee uskolle ja usko-ville kuuluvaksi, on Kristuksen kuuliaisuus, kärsimys ja ylösnousemus; hän on meidän sijastamme täyttänyt lain ja maksanut hyvityksen synneistämme.”* (Yksimielisyyden ohje III, 14)

STLK tekee myös voimiensa mukaan lähetystyötä. Noin 15 viimeksi kuluneen vuoden aikana olemme julkaisseet kirjoja sekä suomeksi että muilla kielillä. Julkaisutoiminnan myötä on avautunut useita kontakteja ulkomaille, erityisesti entisen Neuvostoliiton alueelle.

STLK tahtoo myös pitää yllä yhteyksiä kaikkiin niihin, jotka eri puolilla maailmaa pitäytyvät Raamatun ja siitä otetun luterilaisen tunnustuksen oppiin.

Vaikka voimme sanoa 80 vuoden ikää kunnioitettavaksi, katsomme myös paljon kauemmas taaksepäin. Tahdomme pitäytyä siihen Jumalan sanaan, jota uskonpuhdistajat 1500-luvulla opettivat. He teroittivat sitä, etteivät tuoneet mitään uutuuksia, vaan opettivat samoin kuin apostolinen kirkko Uuden liiton alusta on opettanut. Samaan evankeliumia Vapah-tajasta tahtoo kirkkomme pitää esillä ja näin kulkea sitä tietä, jota uskon isät ja äidit ovat läpi vuosisatojen kulkeneet.

Kimmo Närhi

Kesäisen luonnon kolme sanomaa

Matt. 6:24-34: “Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Sentähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet? Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne? Ja kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kynnäränkään vertaa? Ja mitä te murehdiitte vaatteista? Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaetetettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin vaattettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoa enemmän teitä, te vähäuskoiset? Älkää siis murehtiko sanoen: ‘Mitä me syömmek?’ tahi: ‘Mitä me juommek?’ tahi: ‘Millä me itsemme vaaketamme?’ Sillä tätä kaikkea pakarat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan. Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurs-

kauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan. Älkää siis murehtiko huomimesta päivästä, sillä huominen päivä pitää murheen itsestään. Riittää kullekin päivälle oma vaivansa.”

Jeesus liitti opetuksensa usein arkipäiväisiin asioihin. Näin hänen opetuksensa ovat ymmärrettäviä.

Kaunista kesää viettäessämme iloitsimme kukista, linnuista ja muista luonnon kauniista asioista. Jumalan sana liittyy niihin kolme tärkeää opetusta.

1. Varo maalliseen omaisuuteen luottamista

Vapahtajan opetus on ensinnäkin vakava varoitus maallisen omaisuuden palvelemista vastaan. Sinun sydämesi ei voi riippua kiinni sekä maallisessa omaisuudessa että Jumalan sanassa. Jos palvelet maallista mammonaa, se ohjaa elämäsi. Kuitenkin, vaikka sitä olisi miten paljon tahansa, ei se anna sydämelle lepoa eikä iankaikkista elämää. Päinvastoin Vapahtaja opettaa, että maallisen omaisuuden rakastaminen on Jumalan halveksimista.

Miksi rikkauteen turvaaminen on näin vakava asia? Siksi, että rikkautteen turvaava kuvittelee elämänsä olevan maallisten asioiden varassa. Kuitenkin Raamattu sanoo: “*Me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme*

myös voi täältä mitään viedä.” (1 Tim. 6:7) Rikkaus on pettävä epäjumala, joka jättää palvelijansa vaille turvaa. Rikkaus katoaa. Sille, joka panee turvansa katoavaan rikkauteen, käy virren sanojen mukaisesti: *“Ken niissä löysi aarteensa, on niiden kanssa hukkuva.”* (Hemminki Maskulainen, virsikirja 1938 604:3)

2. Etsi ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan

Jeesus opetti arvojärjestyksestä. Et voi luottaa maalliseen omaisuuteen. Turvasi on siinä, että omistat Jumalan vanhurskauden ja hänen valtakuntansa.

Mistä löydät Jumalan vanhurskauden ja hänen valtakuntansa? Monet ovat etsineet Jumalan vanhurskautta niin, että ovat halunneet paeta tavallisen elämän keskeltä. On menty luostareihin ja kuviteltu, että sellainen elämä auttaisi löytämään Jumalan valtakunnan. Nykyaikana meitä lähemmäksi tuleva esimerkki on, että tehtäisiin joitakin ns. pyhiinvaellusmatkoja joillekin erityisinä pidetyille paikoille.

Näin ei kuitenkaan löydy Jumalan vanhurskautta eikä hänen valtakuntaansa. Tuollaisin keinoin ei suinkaan voiteta maalliseen omaisuuteen turvaamisen syntiä.

Jumalan vanhurskaus annetaan uskon kautta Kristukseen. Yksin hän on puhdas ja pyhä. Vain hän on vailla pahaa viettymystä rikkauteen. Hän on kärsimyksessään kärsinyt rangaistuksen, joka kuuluu lain mukaan syntisille, eli kaikille niillekin, jotka luonnostaan etsisivät turvaa katoavista aarteista. Sinulle, joka sydämessäsi kamppaillet tämän synnin kanssa ja jota varoitusta siitä muistuttaa vääristä teois-

tasi, antaa Vapahtaja armonsa. Se tar koittaa, että kun uskot häneen syntiesi anteeksiantamukseksi, olet Jumalan edessä armahdettu.

Tällaisen uskon kautta kuulut Jumalan valtakuntaan. Saat yhdessä toisten armahdettujen kanssa kiittää Jumalaa paljon suuremmasta lahjasta kuin mikään maallinen rikkaus voi olla, nimittäin syntien anteeksiantamuksesta.

Kun turvaat Jumalan armoon, on sinulla enemmän kuin tämän maailman rikkaudet. Jeesus sanoi: *“myös kaikki tämä teille annetaan.”* Sinulla on lupaus Jumalan huolenpidosta. Siihen saat turvata, onpa maallinen osasi suuri tai pieni. Sitä lupasta eivät vie mukanaan talouden heikkeneminen tai vaikeudet.

Jumalan lupaus huolenpidosta toteutuu suurelta osin toisten ihmisten välityksellä. Lapsille Jumala on antanut vanhemmat huoltajiksi. Aikuisia suojelevat yhteiskunnan järjestys, lait ja asetukset. Meillä Suomessa useimmilla ovat maalliset asiat hyvin. On Jumalan tahto, että käytämme omaisuuttamme hädässä olevien auttamiseksi. Uskville on annettu tehtäväksi myös vastata seurakunnan ja Jumalan sanan leviämisen tarpeista.

3. Olet Kristuksen ostama iankaikkiseen elämään

Jeesus sanoi: *“Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoo ennemmin teitä, te vähäuskoiset?”* On selvä ero ihmisen ja muun luomakunnan välillä. Muu luomakunta, kedon kukat, ruohot, linnut ja kaikki muut eläimet, elävät aikansa, kuolevat ja maatuvat. Osaa luoma-

kunnasta käytetään polttoaineena ja heitetään uuniin.

Uskovan osa on aivan toisenlainen. Vapahtaja on avannut armotyössään sinulle tien iankaikkiseen elämään. Kun maallinen elämäsi päättyy, pääset uskossa häneen taivaan kotiin. Siellä ei elämä pääty milloinkaan, vaan saat nähdä Jumalan sellaisena kuin hän on ja elää iankaikkisesti.

Jumalan sana antaa sinulle iankaikkisen elämän aarteen jo nyt. Tämä

kaikki, kesän kauneus ja kaikki maalliset kauniit asiat kerran jäävät taakse. Samoin jäävät myös kiusaukset ja muistotkin synneistä. Kristus on ostanut sinut iankaikkiseen elämään. Turvaa uskossa hänen armoonsa, niin omistat suurimmat rikkaudet, nimittäin Jumalan huolenpidon lupauksen tämän elämäsi aikana ja autuuden perillä taivaan kodissa

Kimmo Närhi

Tutkimaton ja ilmoitettu Jumala

Pyhän Kolmiykseyden päivänä. I vuosikerta. Epistolateksti.

Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa? Tai kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava? Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti! Amen. Room. 11:33–36.

Pyhän Kolmiykseyden päivä kuuluu kristikunnan suurimpiin juhliin, vaikka emme ehkä ole sitä aina sellaiseksi tiedostaneet. Se ei saa aiheettansa mistään erikoisesta tapahtumasta, vaan se koskee Jumalan iankaikkista, muuttumatonta olemusta. Opilla Pyhästä Kolmiykseydestä on kuitenkin suuri merkitys, sillä se erottaa kristityt kaikista ei-kristityistä ja asettaa uskomme kohteeksi todellisen, elävän Jumalan, joka ei ole kättemme tekoa eikä ajatustemme muovailema.

Emme voi tajuta Jumalan olemusta ja valtasuuruutta

Ehkä voimme jollakin tavoin käsittää, että Jumalan täytyy olla jotakin niin suurta, ettei meidän käsityskykymme riitä tajuamaan hänen olemustansa, suunnitelmiaan eikä tekojaan. Meidän on nöyrästi myönnettävä, ettei kaikkivaltias ja kaikkietävä Jumala voi olla niin pieni, että me voisimme tajuta hänen olemuksensa ja valtasuuruutensa. Jumala on kieltänyt meitä tekemästä kuvaa itsestään. Sen sijaan hän on sitonut meidät ilmoitukseensa. Meidän tulee uskoa ja ajatella hänestä hänen Sa-

nansa mukaan. Niinpä uskomme Raamatun mukaan, että Jumala on yksi ja samalla kolme persoonaa. Hän on Isä ja Poika ja Pyhä Henki.

Siinä määrin kuin ymmärrämme Jumalan ilmoituksen hänestä itsestään, voimme tajuta hänen olemustaan, mutta emme yhtään enempää. Emme saa erehtyä ajattelemaan, että voisimme tajuta hänen koko olemuksensa ja kaikki hänen tekonsa. Meistä ei ole hänen neuvonantajikseen. Emme myöskään kestäisi nähdä häntä hänen valtasuuruudessaan.

Tällä kertaa puhumme aiheesta tutkimaton Jumala ja ilmoitettu Jumala. Ei niin, että olisi kaksi eri Jumalaa, toinen salattu ja tutkimaton ja toinen ilmoitettu. On vain yksi Jumala, joka on sekä salattu että ilmoitettu. Jumala on salattu olemuksensa, aivoitustensa ja tekojensa puolesta kaikessa siinä, mitä hän ei ole ilmoittanut. Hän on ilmoitettu Jumala kaikessa siinä, mikä on Raamatusta luettavissa ja mikä hänestä on nähtävissä hänen teoistaan. Ihmisellä on myös omassatunnossa vielä syntiinlankeemuksen jälkeenkin jokin käsitys Jumalasta, hänen olemassaolostaan, voimastaan ja tahdostaan lain alueella. Tämä on kuitenkin hämärtynyt. Ihmisellä ei ole luonnostaan mitään käsitystä Jumalan armosta Kristuksessa ja hänen armahavasta rakkaudestaan. Luonnollisen ihmisen jumalakuva on epätäydellinen, harhainen ja lakimainen, jonka varassa kukaan ei voi pelastua.

Tekstissämme apostoli Paavali ylistää Jumalaa ja hänen tutkimattomia tuomioitaan. Edellä hän on käsitellyt

Jumalan armovalintaa ja kysymystä, miksi kaikki ne, jotka ovat israelilaisia lihan mukaan, eivät pelastu, vaan vain jäännös. Hän sanoo: "Ei kaiketi tehty sano tekijälleen: 'Miksi minusta tällaisen teit?' Vai eikö savenväläjällä ole valta tehdä samasta savensa seoksesta toinen astia jaloa, toinen halpaa käyt-
töä varten? Entä jos Jumala, vaikka hän tahtoo näyttää vihansa ja tehdä voimansa tiettäväksi, on suurella pitkämielisyydellä kärsinyt vihan astioita, jotka olivat valmiit häviöön, ja on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on edeltä valmistanut kirkkauteen?" (Room. 9:20–23). Paavali käsittelee tässä kysymystä, miksi toiset pelastuvat, miksi toiset eivät pelastu. Hän vastaa siihen vain osaksi, kysymyksen tapaan. Hän vie meidät savenväläjän huoneeseen oppimaan, että savenväläjä saa tehdä savesta mitä haluaa. Ihmisen on siihen tyytyminen. Tämä on tekstimme tärkeä opetus. Se opettaa nöyryyttä majesteetin edessä.

Jo profeetat Jesaja ja Jeremia puhuivat Jumalan tutkimattomista tuomioista. He asettivat ihmisen Jumalan eteen tyytymään kuuliaisena hänen tuomiopäätöksiinsä. Ihmisen on turha kapinoida Jumalaansa vastaan. Hän on kuin savi savenväläjän kädessä (Jes. 29:16, Jer. 8:2–6)). Savi ei sano väläjälle: miksi minusta tällaisen teit? Myöskään ihmisellä ei ole oikeutta sanoa sitä Jumalalle. Jumala haluaa asettaa ihmisen eteensä sille paikalle, jolla ihminen ei syyllistä Jumalaa, vaan näkee syntinsä ja oman syyllisyytensä ja iloitsee osaksensa tulleesta armosta Kristuksessa.

Jumala ei ole mielivaltainen hirmu, vaan rakkaus. Voidaksemme omaksua

tämän totuuden, tarvitsemme nöyrän hengen Jumalan edessä. Kovia kokenut Job sanoi Herralle: "Minä tiedän, että sinä voit kaikki ja ettei mikään päätöksesi ole sinulle mahdoton toteuttaa... Siis on niin: minä puhuin ymmärtämättömästi asioista, jotka ovat ylen ihmeelliset minun käsittää. Kuule siis, niin minä puhun; minä kysyn, opeta sinä minua. Korvakuulolta vain olin sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt. Sen tähden minä peruutan puheeni ja kadun tomussa ja tuhassa." (Job 42:2–6.)

Jumalan tuomiot ovat tutkimattomia

Jumalan tuomiopäätökset ovat tutkimattomia, kuten Paavali tekstissämme sanoo. Ne ovat tutkimattomia kahdessa merkityksessä.

Ensiksikään niitä ei voi tutkia niiltä osin, kuin Jumala ei ole ilmoittanut niiden saloja. Vain Jumalan sana on valo meidän tiellemme. Siellä, missä ei ole Jumalan sanan ilmoitusta, on pimeää. Sitä, minkä Jumala on salannut, ei voi tutkia. Jumalan tiet ovat "käsittämättömiä", siis sellaisia, joiden alkuja ja jälkiä on mahdotonta tutkia.

Toiseksi Jumalan salatut tuomiot ovat tutkimattomia, koska ihmisellä ei ole lupa niitä tutkia. Niissä tulemme sellaiselle alueelle, jolle emme saa astua.

Jumalan sanasta tiedämme, että ihminen joutuu kadotukseen omasta syystään, mutta pelastuu yksin Jumalan armosta. Tämän Jumala on ilmoittanut. Ihminen kuitenkin kyselisi mielellään yhtä ja toista tähän liittyvistä asioista. Jumala ei kuitenkaan vastaa niihin kysymyksiin, joilla haluamme tietää sellaista, mistä hän vaikenee.

Paratiisissa Jumala oli kieltänyt ihmistä syömästä hyvän ja pahan tiedon

puusta. Se oli keskellä paratiisia, kuten myös elämän puu (1 Moos. 2:9,17). Ne olivat keskeisellä paikalla, sillä ne olivat tärkeitä ja niiden piti ulottaa vaikutuksensa ihmisen toimintaan kaikkialla paratiisissa. Toinen puu oli tarkoitettu kuuliaisuuden koettelemiseksi, toinen elämän antajaksi. Raamattu ei kerro lähemmin elämän puun tarkoitusta. Johdonmukaista on ajatella, että jos ihminen olisi kestänyt kiusaukset, hän olisi saanut syödä elämän puusta ja Jumala olisi samalla vahvistanut hänet kuuliaisuuden tilaan lankeamattomaksi. Niille, jotka turvautuvat Kristuksen kuuliaisuuteen ja pesevät vaatteensa hänen sovintoveressään, luvataan Ilmestyskirjassa valta syödä elämän puusta. He saavat elää taivaassa iankaikkisesti. "Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin!" (Ilm. 22:14.) Sieltä ei koskaan heitetä pois.

Kiusauksen kärki paratiisissa suuntautui Jumalan sanan syrjäyttämiseen ja tottelemattomuuteen Jumalan käskyä kohtaan. Mutta siihen sisältyi samalla vielä eräs hyvin katala seikka. Ihminen halusi tutkia sellaista, mistä Jumala oli vaiennut ja mikä liittyi salattuun Jumalaan. "Tulette tietämään niin kuin Jumala hyvän ja pahan." Siihen tietoon ihminen pääsisi ainoastaan rikkomalla saamansa kiellon. Tämä oli kiusaajan kavala valhe. Kokemukseen liittyisi tieto, mutta sen saisi vain olemalla tottelematon. Houkutus sisälsi sekä valheen että murhan, sekä totuuden että elämän menettämisen.

Salattua Jumalaa ei voi tutkia rikkomatta Jumalan tahtoa ja vetämättä päälensä hänen tuomiotansa: "Sinun on kuolemalla kuoltava." Tottelemattomuuden tiellä ei tulla tuntemaan Jumalaa ja hänen

salaisuuksiaan, vaan menetetään oikea jumalantuntemus ja elämä. Sen sai Aadam katkerasti kokea.

Välistä älykkäät nuoret ajautuvat pohtimaan pahan alkuperää tavalla, jolla he menettävät uskonsa Jumalaan. Heidät johtaa siihen halu elää maailman tavoin tai pyrkimys taata urakehitys. He eivät kuitenkaan huomaa, ettei heillä ole selitystä tai vastausta hyvän ja pahan olemassaoloon ja niiden väliseen taisteluun sen paremmin kuin pahan oman-tunnon tosiasiaan.

Herra lupasi lähettää vaimon siemenen, joka murskaa käärmeen pään. Herra ajoi ihmisen pois paratiisista, niin ettei hän söisi elämän puusta ja eläisi tilassaan ikuisesti. Jumala halusi rakkaudessaan ihmisen tulevan autuaaksi. Perkeleen teot piti tehdä tyhjiksi. Jumalan ja ihmisen välille piti syntyä oikea Isä – lapsi -suhde. Lapsen tuli turvautua Isäänsä ja elää hänen valtakunnassaan hänen alamaisenaan. Jumalan suunnitelmiin kuului, että armosta pelastetut kulkevat uskossa kuuliaisuuden tietä ja jättävät pois kysymykset, jotka eivät edistä uskoa ja jumalisuutta.

Jumala haluaa synnyttää meissä kiitollisen mielialan. Kun apostoli Paavali puhui Jumalan tutkimattomista teistä, hän puhkesi kiitokseen: "Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! ... Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti!" Vieläpä hän päättää kiitoksensa uskon varmuutta uhkuvalla sanalla "amen". Kun tulemme tuntemaan Jumalan rakkauden Kristuksessa ja saamme omistaa armon hänen lahjanaan, kiitollisuus täyttää sydämemme.

Sen sijaan kun ihminen luulee olevansa älykäs ja lähtee kyselemään asioi-

ta, joihin meille ei ole annettu vastausta, hän menettää lapsenomaisen uskonsa Jumalaan. Sillä tiellä monesta on tullut jumalankieltäjä, joka rienaa ja pilkkaa sitä elävää Jumalaa, josta Raamattu meille puhuu ja johon kristityt uskovat. Sellaisen ihmisen sydän ei ole kiitollinen. Hänellä ei ole myöskään sisäistä rauhaa.

Uskonpuhdistajamme käsitti hyvin ne kiusausten koukerot, jotka liittyvät salatun Jumalan tutkimiseen ja varoitti niistä. Hän sanoo: "Järki pyrkii kaiken aikaa mestaroimaan Jumalaa, ikään kuin sillä olisi oikeus arvioida Jumalaa omien lakiensa ja ajatustensa mukaan. Jumalan tulisi toimia siistimmin eikä sillä tavoin pelotella, vaan tehdä niin ja niin. Järki haluaa määrätä Jumalalle lain. Mutta Jumalasta puhuessasi sinun ei pidä laskea sellaista päähäsi. Sinun ei pidä panna Jumalalle mitään lakia tai määrää, sillä hän ei ole jokin luotu. Hän on mittaamaton." (Selitys Toisen Mooseksen kirjan johdosta. Saarna 2 Moos. 9:6. W2 III,811.)

Jumala ja aika

Pyhä Raamattu puhuu Jumalasta, joka on ollut ennen aikojen alkua ja joka on iankaikkisesta iankaikkiseen. Se lausuu: "Sinun valtaistuimesi on vahva aikojen alusta, hamasta iankaikkisuudesta olet sinä" (Ps. 93:2). "Ennen kuin vuoret syntyivät ja sinä loit maan ja maanpiirin, iankaikkisesta iankaikkiseen olet sinä, Jumala." (Ps. 90:2).

Raamattu puhuu taivaallisesta elämästä olotilana, jossa ei ole aikaa. Se sanoo: "Enkeli, jonka minä näin seisovan meren päällä ja maan päällä, kohotti oikean kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttansa, joka elää aina ja iankaikkisesti, hänen, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä

siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei enää ole oleva aikaa (Ilm. 10:5–6).

Sen sijaan tästä maailmasta Raamattu puhuu maailmanaikana, aioonina, jolla on alku ja jolle tulee loppu. Aika alkoi luomisesta. Aika on kaikessa mukana, mikä kuuluu tähän maailmaan, eikä mikään siitä ole enää niin kuin se oli alussa. Aika on ulottuvuus, jota ei voi kiivetä taaksepäin. Aika tuo kaiken, mitä ikinä tähän maailmanaikaan kuuluvaa on olemassa, eteemme vanhana ja vanhenevana. "Sinä, Herra, olet alussa maan perustanut, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja; ne katoavat, mutta sinä pysyt, ja ne vanhenevat kaikki niin kuin vaate, ja niin kuin vaipan sinä ne käärit, niin kuin vaatteen, ja ne muuttuvat; mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi loppu" (Hebr. 1:10–12).

Jumala on ajan yläpuolella, sillä hän ei ole osa tätä maailmaa. Jumala on iankaikkisuudessa. Me ajattelemme kaikkea tämän maailman ulottuvuuksilla. Sen sijaan sitä iankaikkisuutta, jossa Jumala valtasuuruudessaan on, emme voi tajuta. Meillä ei ole muuta mahdollisuutta kuin uskoa Jumalan ilmoituksen mukaan se, mitä Jumala on meille ilmoittanut itsestään ja iankaikkisuuteen liittyvistä asioista. On turvallista pysyä Raamatun sanassa. Se varjelee meitä eksymästä.

Raamattu ilmoittaa, että kun aika täyttyi, Jumalan Poika tuli ihmiseksi. Hän tuli aikaan, niin että hän iän mukana varttui ja hänelle laskettiin elinvuosia. Hän uhrasi itsensä meidän edestämme, että meillä olisi pääsy Isän tykö. Hänen kauttansa opimme tuntemaan Jumalan ja hänen rakkautensa meitä syntisiä kohtaan.

Markku Särelä. 24.1.2008.

Herodeksen esimerkki – mihin sanaan tartut?

Juhannuspäivänä

“Herodes oli lähettänyt ottamaan kiinni Johanneksen, sitonut ja pannut hänet vankeuteen veljensä Filippuksen vaimon, Herodiaan, tähden. Sillä Herodes oli nainut hänet, ja Johannes oli sanonut Herodekselle: “Sinun ei ole lupa pitää veljesi vaimoa.” Ja Herodias piti vihaa häntä vastaan ja tahtoi tappaa hänet, mutta ei voinut. Sillä Herodes pelkäsi Johannesta, koska tiesi hänet vanhurskaaksi ja pyhäksi mieheksi, ja suojeli häntä. Ja kun hän kuunteli häntä, tuli hän epäröivälle mielelle monesta asiasta; ja hän kuunteli häntä mielellään. Niin tuli sopiva päivä, kun Herodes syntymäpäivänään piti pitoja ylimyksilleen ja sotapäälliköille ja Galilean ensimmäisille miehille. Ja Herodiaan tytär tuli sisälle ja tanssi, ja se miellytti Herodesta ja hänen pöytävieraitaan. Niin kuningas sanoi tytölle: “Ano minulta, mitä ikinä tahdot, niin minä annan sinulle.” Ja hän vannoi tytölle: “Mitä ikinä minulta anot, sen minä annan sinulle, vaikka puolet valtakuntaani.” Niin hän meni ulos ja sanoi äidilleen: “Mitä minä anon?” Tämä sanoi: “Johannes Kastajan päätä.” Ja hän meni kohta kiiruusti sisälle kuninkaan luo, pyysi ja sanoi: “Minä tahdon, että nyt heti annat minulle lautasella Johannes Kastajan pään.” Silloin kuningas tuli hyvin murheelliseksi, mutta valansa ja pöytävierasten tähden hän ei tahtonut hyljätä hänen pyyntöään. Ja kohta kuningas lähetti

henkivartijan ja käski tuoda Johanneksen pään.” (Mark. 6:17-27, osa juhannuspäivän 3. vuosikerran evankeliumista)

Juhannus, keskikesän lämmin ja leppoisa juhla, on omistettu Johannes Kastajalle. Tuon päivän tekstit käsittelevät Johanneksen vaiheita ja hänen saarnansa vaikutusta. Nyt esille ottamamme evankeliumiteksti tuo esiin sen opetuksen, jota Johannes antoi kuninkas Herodekselle.

Tämä Herodes, josta on puhe, oli Herodes Antipas. Hänen isänsä oli Herodes Suuri, jonka aikana Jeesus syntyi. Herodes Suuri vihasi Jeesusta ja tahtoi tappaa hänet. Niinpä se ilmapiiri, jossa Herodes Antipas oli kasvanut, oli evankeliumille kielteinen.

Kun Jeesus ja Johannes Kastaja toimivat julkisesti, tuli Jumalan sana kuitenkin Herodes Antipaan korviin jopa runsain määrin. Hänen vaiheissaan on hyvin vakavassa mielessä kysymys siitä, mitä ja kenen sanaa tulee kuulla ja uskoa.

Oman sydämen sanat

Herodeksen elämää olivat ohjanneet hänen oman sydämensä sanat. Hän oli ihastunut veljensä Filippuksen vaimoon Herodiakseen. Asia oli edennyt niin pitkälle, että hän oli ottanut veljensä vaimon omakseen. Tätä tekoa vastaan tulivat Johannes Kastajan sanat: “Sinun ei ole lupa pitää veljesi vaimoa.” Herodeksen mielessä taistelivat oman sydämen sanat ja profeetan sanat. Oman sydämen sanat kuitenkin hallitsi-

vat niin, että hän teki niiden mukaan.

Ihmisen sydän ei ole muuttunut. Erityisesti kiusausten hetkellä sydän luonnostaan keksii syitä synnin puolustamiseen. Kuudennen käskyn alueella houkutukset ovat voimakkaita ja niitä on paljon. Avosuhde houkuttelee monia. Se on maailman tapa. Se vaikuttaa käytännössä helpommalta kuin avioliittoon meneminen. Mutta mihin avosuhde perustuu? Siihen ajatukseen, että mies ja nainen voisivat elää kuin aviopari sitoutumatta toisiinsa ja että tuo suhde olisi tarvittaessa helppo purkaa. Tällainen suhde ei kuulu Jumalan luomistyöhön. Sellaiseen ei ole lupa.

Maailman tapojen mukaan jo solmittu avioliitto voitaisiin purkaa vähäpätöisistä syistä. Yhteiskunta on käytännön elämän muutoksen tuomien paineiden edessä luopunut avioeron syyllisyyskysymyksen tutkimisesta. Tämä on saattanut edistää sellaista ajatusta, että avioliiton pysyvyyttä ei kunnioiteta. Houkutus jättää puoliso ja mahdollisesti ottaa hänen sijalleen toinen kasvaa. Tämä on kuitenkin vastoin Jumalan sanaa: *“Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erotako.”* (Matt. 19:6) Puolison hylkäämiseen ei ole lupaa sen tähden, että oman sydämen ajatukset siihen houkuttelisivat.

Epäuskoisten ystävien sanat

Herodeksen sydämessä oli taistelu. Omantuntonsa nojalla hän käsitti, ettei hän ollut toiminut oikein. Johannes Kastaja saarnasi hänelle lakia. Vastapuolella olivat paitsi omat ajatukset, myös petollisten ystävien houkutuksia.

Suuri vaikutus oli Herodiaalla. Hän

halusi pitää kiinni asemastaan Herodeksen vaimona ja halusi vaientaa kaikki tätä asiaa arvostelevat puheet. Siksi hän vihasi Johannes Kastajaa ja tahtoi surmata hänet.

Kun Herodes ihastui Herodiaan tyttären tanssiin, hän antoi lupauksen. Hän vannoi, että mitä tyttö vain pyytäisi, sen Herodes toteuttaisi.

Herodes ei käsittänyt, mitä lupasi. Tyttö oli äitinsä vaikutuksen alla. Äiti halusi Johanneksen tapettavaksi. Tyttö esitti tämän pyynnön Herodekselle. Vala oli annettu julkisesti.

Herodes käsitti menneensä liian pitkälle. Murhe valtasi sydämen. Kuitenkin hän oli niin kietoutunut toisaalta omiin puheisiinsa ja toisaalta toisten vaikutusvaltaan, että peruutukselle ei ollut sijaa. Hänestä tuli paitsi avion rikkoja, myös murhamies.

Herodeksen tapaus on hirvittävä esimerkki siitä, mihin vääraan seuraan joutuminen voi johtaa. Synnilliset sitoumukset epäuskoisten kanssa sammuttivat hänen sydämessään Jumalan sanan varoitukset ja johdattivat aina vain pahempiin tekoihin.

Me elämme maailmassa monenlaisen ihmisten keskellä. Väistämättä tulemme myös tekemisiin sellaisten kanssa, jotka eivät usko. Se kuuluu elämän tavalliseen menoon. On kuitenkin varottava vakavasti sellaisia suhteita ja sitoumuksia, joiden myötä epäuskoiset lopulta ohjaavat ja määräävät ajatuksiamme ja tekojamme. Herodeksen esimerkki on ulkonaisestikin räikeä. Vähemmän räikeää mutta silti vakavaa on, jos epäuskoisten esimerkin tai sanojen tähden luovutaan Jumalan sanan kuulemisesta tai hänen käskyjensä pyhyiden kunnioittamisesta.

Raamattu sanoo: *“Autuas se mies, joka ei vaella jumalattomain neuvossa eikä astu syntisten teitä eikä istu, kussa pilkkaajat istuvat.”* (Ps. 1:1) Tämä varoittaa Herodeksen tiestä, nimittäin yhteydestä epäuskoisiin siinä mielessä, että suostutaan heidän neuvoonsa eli ajatuksiinsa ja tekoihinsa.

Jumalan lain sana

Johannes Kastaja julisti Herodekselle lakia. Lain sanan tarkoitus oli palauttaa oikea järjestys niin, että Herodes olisi luopunut laittomasta suhteestaan Herodiaan kanssa. Laki suojelee luomisen mukaisia oikeita järjestyksiä. Oikea lain sana myös opettaa, että synnillisiä valoja ei pidä seurata.

Ennen muuta Johanneksen saarnan tarkoitus oli johdattaa Herodes katumukseen. Hän oli sydämensä ja ympäristönsä johdattamana joutunut onnettomuuteen, petollisten ajatusten valtaan ja syntien tielle. Lain tarkoitus oli pysäyttää hänet sen tosiasian edessä, että tuo tie oli väärä ja vei kohti kadotusta.

Tämä sama tarkoitus lain sanalla on tänäkin päivänä. Se näyttää todeksi, että synnissä eläminen vie kadotukseen. Maailman tapoihin turvaaminen sekä katumuksen ja uskon turhana pitäminen kietoo sielun vain lujemmin synnin valtaan.

Laki vaatii täydellistä puhtautta ajatuksissa, sanoissa ja teoissa. Näin se osoittaa erotuksetta jokaiselle, että omat ajatukset ja teot ovat kelvottomat Jumalan edessä.

Evangeliumin sana

Herodeksen esimerkki on siitä järkevä, että sillä ei – tietojemme mukaan – ole onnellista loppua. Hero-

deksesta tuli murhamies. Myöhemmin Pilatus lähetti Jeesuksen Herodeksen eteen. Hän kyllä teki Jeesukselle kysymyksiä, mutta kuitenkin joukkoineen pilkkasi häntä (Luuk. 23:8-11).

Miten voimme soveltaa evankeliumin sanaa Herodeksen esimerkin äärellä? Uskovan mallia emme hänestä saa. Kuitenkin Johannes Kastajan saarnan pääkohta oli evankeliumi. Hän saarnasi Herrasta: *“Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!”* (Joh. 1:29)

Kristus tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Hänen armonsa sana antaa rauhan jokaiselle uskovalle. Sen rauhan sai aviorikoksesta kiinni otettu nainen. Sitä rauhaa nautti Daavid, joka tekojensa puolesta, aviorikoksineen ja murhineen, muistutti Herodesta. Saman rauhan evankeliumi Vapahtajasta antaa tänä päivänä jokaiselle rikkooneelle, olivatpa rikokset sitten millaisia tahansa. Sille, jolla ei lain edessä ole muuta kuin syntiä eikä voimaa parantaa elämäänsä, antaa evankeliumi varman lupauksen syntien anteeksiantamuksesta. Jumalan armo on suurempi kuin meidän syntimme.

Mihin sanaan siis on uskominen? Jumalan sanaan. Turvaa siihen vasta-kohtana oman sydämesi houkutuksille ja tämän maailman väärille neuvoille. Tosin et voi niitä sammuttaa. Kuitenkin Jumalan laki osoittaa totuuden siitä mikä on oikein. Laki ei ole kuitenkaan autuuden lähde. Siksi sielusi voi elää yksin armon evankeliumista, siitä, että Jumalan Poika on tullut maailmaan ja toimittanut puhdistuksen synneistä jokaisen uskovan autuudeksi.

Kimmo Närhi

Armo kiusauksen keskellä

1. Mooseksen kirja 39

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen (Matt. 28:19). Aamen.

Rakkaat ystävät Kristuksessa Jeesuksessa, olemme keskustelleet kiusaukseen liittyvästä aiheesta. Eräs asia, jonka me voimme sanoa on, että kiusauksen vastustaminen ei ole mikään helppo asia. Raamattu on täynnä esimerkkejä ihmisistä, jotka, aivan kuten me, kamppailivat eri kiusauksien kanssa. On niitä, jotka antoivat periksi kiusaukselle, kuten Aatami ja Eeva, kuningas Daavid, Juudas Iskariot ja apostoli Pietari. Ja tietenkin Raamattu on täynnä esimerkkejä sellaisista, jotka Jumalan armosta, pystyivät vastustamaan kiusausta. Eräs hyvin suuri esimerkki on Joosef.

Joosef oli Jaakobin yhdestoista poika. Koska hän oli isänsä suosikki, hänen mustasukkaiset vanhemmat veljensä halveksivat häntä ja myivät hänet orjuuteen. Sen jälkeen hänet vietiin Egyptiin. Joosefista tuli faaraon neuvonantaja ja hän pääsi lopulta sovintoon veljiensä kanssa, kun he tulivat Egyptiin nälänhädän aikana. Jumala käytti kaikkia pahoja asioita, jotka tapahtuivat Joosefille, pelastaakseen hänen kansalaisensa musertavasta nälänhädästä, joka kohtasi heidän maataan.

Joosef oli ihminen aivan kuin mekin. Ei hänellä syntymästään asti ollut mitään erityistä suurta voimaa; hän kamppaili kiusauksen kanssa juuri kuten me teemme. Kiusaus kohtasi häntä, kun hänen veljensä härnäisivät häntä ja kohtelivat häntä huonosti. He panivat Joosefin kuoppaan ja sitten myivät hänet orjana. Hänet vietiin silloin Egyptiin; jossa Potifar, faaraon egyptiläinen viranomainen, henkivartijain päällikkö, osti hänet ismaelilaisilta. Kuitenkin ”HERRA oli Joosefin kanssa ja siunasi häntä suuresti, kun hän palveli egyptiläisen mestarinsa kodissa. Potifar huomasi tämän ja tajusi, että HERRA oli Joosefin kanssa, antaen hänelle menestystä kaikessa, mitä hän teki”. ”Joosef saavutti [Potifarin] suosion ja sai palvella häntä. Ja hän asetti hänet talonsa hoitajaksi ja uskoi hänen haltuunsa kaiken, mitä hänellä oli. Ja siitä ajasta lähtien, kun hän oli uskonut hänen hoitoonsa talonsa ja kaiken, mitä hänellä oli, Herra siunasi egyptiläisen taloa Joosefin tähden, ja Herran siunaus oli kaikessa, mitä hänellä oli kotona ja kedolla.” (1 Moos. 39:4-5).

On mielenkiintoista, että Joosefin elämä kulki yhdestä äärimmäisyydestä

toiseen. Hänen omat veljensä kohtelivat häntä huonosti; he myivät oman verisukulaisensa orjana. Useimmat ihmiset halusivat kovasti kostaa niille, jotka loukkaavat heitä. Toisilla on kiusaus tulla katkeraksi. Toisaalta on niitä, joita houkutellaan epätoivoon. Nämä ovat hyvin todellisia kiusauksia! Tekstimme opettaa, että huolimatta siitä pahasta, mitä Joosefille tehtiin, Herra siunasi häntä monella tavalla. Hänestä tehtiin johtava henkilö faaraon hovissa. Myös tämä on voinut olla kiusaus Joosefille. Monissa tilanteissa, jossa Herra on siunannut ihmisiä ja on tarjonnut suuria mahdollisuuksia palvella toisia, ovat monet

tulleet ylpeiksi onnistumisensa tähden. He unohtavat Jumalan, ja he haluavat kovasti ajatella, että suuret siunaukset ja mahdollisuudet heidän elämässään olisivat seurausta heidän omista teoistaan. Jotkut eivät ainoastaan unohda Herraa, vaan he haluavat kovasti unohtaa muut ihmiset. Mutta niin ei tapahtunut Joosefille. Hänen uskonsa perustui Jumalaan ja hänen sanaansa sekä vaikeina että hyvinä aikoina.

Pian Joosefia kohtasi aivan tietynlainen kiusaus. Potifarin vaimo yritti viettelä Joosefia. Joosef HETI vastusti hänen ehdotuksiansa ja yrityksiä houkutella häntä. Tässä me huomaamme, että Joosef ei leikkinyt kiusauksella.

Hän ei antanut sille sijaa sisimmässään tai elämässään. Kiusauksen keskellä Joosef kiinnitti päähuomionsa Jumalaan. “Kuinka minä siis tekisin niin suuren pahanteon ja rikkoisin Jumalaa vastaan!” sanoi Joosef (jae 9). Joosef uskoi ja luotti Jumalaan ja hänen sanaansa. Tämä hänen uskonsa Jumalaan esti häntä antamasta periksi kiusaukselle. Silti Potifarin vaimo ei välittänyt Jumalasta tai kenestäkään muusta paitsi itsestään. Hän vihastui suuresti, kun Joosef hylkäsi hänet. Hänen “himokas rakkautensa” turvautui vihaan. Hän oli onnistunut nappaamaan otteen Joosefin viitasta, ja käytti tätä todisteena siitä, niin että hän voi väärin syyttää Joosefia. Potifar sitten heitti Joosefin vankilaan. Mutta Jumala ei koskaan hylännyt Joosefia. Hän lopulta kasvatti Joosefia huomattavaan tehtävään ja käytti häntä hyvissä tarkoituksissa.

Mitä me voimme oppia Joosefin kiusauksesta Potifarin vaimon luona? Ensiksi: kiusaus, joka kohtasi Joosefia, on samantapainen kuin meitä kohtaavat kiusaukset. Kiusaus tehdä aviorikos niin kuin kaikki muukin kiusaus perustuu valheeseen. Mikä on pahaa, esitetään petollisesti hyvänä, mikä on vahingollista, esitetään hyödyllisenä, mikä on myrkyä, esitetään myrkyin vasta-aineena, mikä orjuuttaa, esitetään vapauttavana, ja mikä on pahaa, esitetään vaarattomana huvina. Kiusaus on samaa kuin ansa eläimelle. Se tarjoaa jotakin hyvää, se jopa tarjoaa Jumalan hyviä lahjoja, mutta sen kiusauksen todellinen aikomus on pyydystää ja tappaa. Ja koska jokainen kiusaus on pohjimmiltaan “valhe”, meidän tarvitsee muistaa, että perkele

on aina työssä kaikissa kiusauksissa. Jeesus varoittaa meitä perkeleestä. “Kun hän valehtelee, hän puhuu omaansa, sillä hän valehtelee, ja on valheiden alkuunpanija.”

Toiseksi siellä oli Joosef. Joosef oli ihminen kuten kuka tahansa meistä. Vain Kristus meidän Herramme on se, joka kiusauksen tullen oli ilman syntiä (Heb. 4:15). Silti Joosef tuli uskovaisesta perheestä. Abram “uskoi Herraan, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi.” (1 Moos. 15:6). Jaakob epäilemättä kasvatti Joosefin ja hänen veljensä turvaamaan Jumalan sanaan ja sen tärkeimpänä kohtana tulevaan Messiaaseen. Meidän päivän tekstimme ei kerro siitä, miten hieno Joosef oli, vaan se kertoo Jumalan armon suuruudesta. Se on Jumalan armoa, että heikot ja vaikeuksissa olevat syntiset saavat luottamuksen ja avun. Jumalan armo tulee meille Sanan opetuksessa. Sana luo uskon niiden sydämissä, jotka tuntevat syntinsä, mutta tietävät myös, mitä heillä on Kristuksessa. Kun Joosef kohtasi Potifarin vaimon houkuttelevat ehdotukset, hän ei luottanut omaan hyvyteensä eikä tekoonsa. Pikemminkin Jumala vaikutti hänessä. Joosef tiesi, että Jumala on kaikki kaikessa. Ei mikään maailmassa voi antaa sitä, mitä vain Jumala voi antaa. Joosef myös ymmärsi, että tämä ja kaikki muut kiusaukset, jotka hän kohtasi, olivat yksinkertaisesti valhetta ja ansaa. Niin hän tunnusti uskonsa Jumalaan ja pakeni kiusausta. Useimmat ihmiset pitävät pakenemista merkinä tappiosta. Kuitenkin me asumme hyvin langenneessa maailmassa, rakkaat ystävät, synti on kaikkialla ja vielä pahempaa on, että se

on meissä. Kun me istuskelemme, olemme joutilaina, leikimme kiusauksella tai ajattelemme sitä toisenkin kerran, se vain tulee yhä houkuttelevammaksi, meidän taistelumme tulevat vaikeammiksi. Tämän näemme yksinkertaisesti katsomalla Aatamia ja Eevaa. Niinpä Joosef pakeni kiusausta, mutta huomaa, että usko vaikutti hänen pakenemisensa. Usko mahdollistaa sen, että pysymme lujina kiusausta vastaan. On aikoja, jolloin usko vaikuttaa sen, että pakenemme kiusausta, mutta muista, että pakenemisessä ei ole kyse pelkästään se, että juoksemme pois kiusauksen luota. Monet yrittävät tehdä sen, ja he epäonnistuvat ja lankeavat kiusaukseen. Kun me pakenemme kiusausta, muista, että me pakenemme "armollista Herraamme kohti", joka ottaa vastaan meidät ja lohduttaa meitä.

Edelleen tämä kertomus Joosefin kiusauksen vastustamisesta ei oikeastaan ole Joosefista, vaan pikemminkin uskon hedelmistä, jotka vaikuttivat Joosefissa. Meidän tekstimme pääkohta on Jumala ja hänen suuri armonsa. Joosef ei ollut mikään yli-ihminen eikä hänestä sellaista tullut. On kyse Jumalasta, uskosta ja siitä, että hän tekee työtään meissä armonsa ja sanansa välityksellä. Hyvät teot eivät tee ketään uskonnolliseksi tai hyväksi; Minä uskon, että Joosef tiesi tämän oikein hyvin. "Täytyy ensin olla hyvä ja hurskas pohjimmiltaan. Omenat eivät tee puuta, vaan puun täytyy olla ennen hedelmiä." Sama pätee siihen, että ensin tulee olla usko Jumalan sanaan ja armoon. Mitä me näemme Joosefissa, on, että usko Jumalaan ja hänen anteeksiantamukseensa vaikuttaa. Sen

tietäminen, että Jumala on armollinen meitä kohtaan, merkitsee sen tietämistä, että me olemme syntisiä mutta olemme Jumalan vahvan anteeksiantamuksen omistajat. Sellainen anteeksiantamus tekee suuria muutoksia meidän elämässämme; se antaa meille uutta toivoa, uuden mielen ja tahdon ja se vaikuttaa meissä hyviä tekoja, jotka miellyttävät Jumalaa.

Rakkaat ystävät, "ei ole mitään niin paha tekoa, että se kadottaisi ihmisen eikä mitään niin hyvää, että se pelastaisi hänet. Usko yksin pelastaa meidät, ja epäusko yksin tuomitsee meidät." Potifarin vaimon teot vain näyttivät, että hän oli epäuskon kauheassa pimeydessä. Epäusko on jokaisen synnin takana. Tämä on seikka, joka saa meidät tekemään syntiä. "Mikään ei tee ketään hyväksi paitsi usko, ja mikään ei tee ketään pahaksi paitsi epäusko." Joosefin toimet, jopa hänen kiusauksen pakeneminsä ei tehnyt häntä "hyväksi", vaan usko, hänen uskonsa Jumalaan, että hän pystyi vastustamaan kiusausta. Hän ei ainoastaan vastustanut kiusausta, johon Potifarin vaimo yritti häntä houkutella, mutta myöskään Joosef ei tullut epätoivoiseksi veljiensä syntisten tekojen takia edes silloin, kun hän joutui orjaksi ja vankilaan. Joosef eli uskosta, ja samoin mekin elämme. Me emme pysty ehkä näkemään Jumalan suunnitelmia meitä varten, mutta Jumalan armo ja anteeksiantamus tekevät mahdolliseksi sen, että kuljemme uskossa eteenpäin. Me pakenemme joka päivä armollisen ja rakastavan Jumalan suojaan, joka auttaa meitä.

Edward Brockwell

Mistä kirkko tunnetaan?

Toimituksen ikkunasta nähtyä Luterilainen n:o 2/1965, s. 19.

Luin hiljattain sanomalehtiselostuksen eräästä esitelmästä, jossa oli käsitelty kirkon tuntomerkkejä. Selostuksen mukaan esitelmöitsijä oli sanonut, että kirkko tunnetaan evankeliumin julistamisesta, ei oikeasta opista. En voinut olla ihmettelemättä outoa vertailua. Vastaavanlainen ajatus olisi: Metsää on siellä, missä on puita, ei siellä missä on aitoa kasvillisuutta. Jos evankeliumi asetetaan vastakohdaksi oikealle opille, silloin seuraa, että evankeliumi ei ole oikeata eikä myöskään oppia eli Jumalan erehtymätöntä sanaa. Evankeliumi tällä tavalla ymmärrettynä ei ole kirkon tuntomerkki. Ainoastaan, kun evankeliumi on oi-

keata Jumalan erehtymätöntä sanaa, on se kirkon tuntomerkki.

Mistä johtuu, että käsitettä "oikea oppi" kammoksutaan nykyään? Ehkä seuraavat Lutherin sanat sopivat vastaukseksi tähän kysymykseen: "Jokainen tahtoo pitää jotakin kaupan, ei niin, että tahtoisi ilmoittaa Kristusta ja hänen salaisuuttaan, vaan omaa salaisuuttaan ja ihania ajatuksiaan, jotka hän asettaa Kristuksen salaisuuden yläpuolelle."

Jumala auttakoon meitä julistamaan sitä evankeliumia, joka on oikeata ja joka on oppia eli Jumalan erehtymätöntä sanaa.

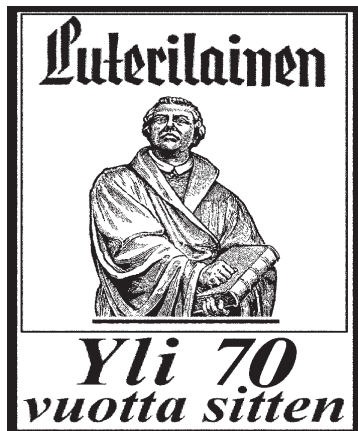
Rupet Efraimson

Lapsikasteesta

jatkoa

Vastustajien kolmas väite: lapsikaste ei ole muka ollut käytännössä ennen kolmannen vuosisadan alkua.

Kun olemme aikaisemmin osoittanut, että lapsikasteen oikeutus perustuu Jumalan sanaan, niin emme siis välttämättömästi tarvitse sen lisäksi kirkon historian todistuksia. Onhan kirkkohistorian sisältö suureksi osaksi inhimillisten oppiharhojen luetteloa. Mutta lapsikasteen oikeutuksesta vakuutettuja kristityitä voi kyllä ilahduttaa tieto siitä, että tämä historia tuo kaukaisiltakin ajoilta viestejä, jotka kerrassaan kumoten lapsikasteen hylkääjien väitteitä kertovat sen jatkuvasta käytännöstä kirkon piirissä. Muistutamme ensiksi siitä, että apostoli Paavali rinnastaa ympärileikkauksen ja kasteen sekä että Uudessa Testamentissa kerrotaan – ilman mitään lapsia poissulkevia määräyksiä – perheiden kastamisesta ja vielä siitäkin, että juutalaisilla oli tapana kastaa eijuutalaisten lapsiakin, kun heitä vanhempiansa mukana liittyi juutalaisten uskoon. Kun lapsikasteen hylkääjät eivät myöskään voi esittää ainoatakaan Raamatun todistusta sen puolesta, että apostolien päivinä ei muka olisi lapsia kastettu, niin voimme lujasti pysyä siinä tietoisuudessa, että lapsikaste perustuu sekä Jumalan sanan oppiin että apostoliseen käytäntöön. Ja tätä tukee myös senjälkeisen ajan historian todistukset.

Luterilainen/huhti-elokuu 1934

Ensimmäisenä todistajana kuulemme *Justinos marttyyria* (= 166), joka on ensimmäinen kirkonopettaja, jonka teokset ovat säilyneet luotettavassa muodossa. Hän vertaa kastetta ympärileikkaukseen, jota se on seurannut. Kyseessä on luonnollisimmasti lapsikaste, jota vahvistaa hänen mainintansa “Puolustus” –kirjassaan: että silloin eli useita “miehiä ja vaimoja, 60- ja 70-vuotiaita, jotka lapsuudessaan tehtiin Kristuksen opetuslapsiksi”. Hän käyttää siinä aivan samaa sanaa: “tehdä opetuslapsiksi” kuin Jeesus kastekäskyssään, Mt. 28: 19. Tämä on kirjoitettu noin vuonna 140, joten noitten vanhusten lapsuusaika ulottuu apostolien toimintaan: 70- ja 80-luvulle.

Kirkko-isä *Ireneus* (vv. 120-202), joka pitää kastetta uudestisyntymisen välikappaleena, kirjoittaa: “Kristus on tullut tekemään itsensä kautta autuiksi kaikki, sanon kaikki, jotka hänen kauttaan uudestisyntyvät Jumalan puoleen, rintalapsen, pienet lapset, pojat, nuorukaiset ja vanhukset” (– – infan-

tes et parvulos –). Tällainen opetus, että vastasyntyneet rintalapset voivat taikka tarvitsisivat uudesti syntyä, on jo kerrassaan vastoin lapsikasteen vastustajien käsityksiä. Mutta sellaista opetti selvästi Ireneus, joka oli Polykarpuksen (+ 86-vuotiaana v. 168) oppilaana. Ja Polykarpus taas oli apostoli Johanneksen oppilas.

Ehkä joku ihmettelee sitä, että noin aikoina löytyy vain niukalti esityksiä näistä asioista. Mutta tähän on vastattava ensiksi, että meille säilyneissä suhteellisen harvoissa kirjoituksissa ei ole sellaista, joissa erikseen käsiteltäisiin kastekysymystä, ja toiseksi että lapsikaste yleisesti käytännössä olleena ei kaivannut erityistä puolustusta. Justinus marttyyri puolusti kristinuskoon kielittäjiä vastaan. Kaste oli itsestään selvä kristillinen pyhä toimitus.

Mutta pian jouduttiin käsittelemään tätäkin kysymystä oppitaiseluissa, ensimmäisenä vastustajana esiintyy kirkonopettaja *Tertullianus* (+ 220 Karthagossa). Hän oli vanhan kirkon suuri hurmahanke ja harhaopettaja, joka ensimmäisenä hylkäsi lapsikasteen. Mutta sehän vain todistaa, että se jo silloin oli laajassa käytännössä. Kuitenkaan ei Tertullianus hyljännyt lapsikastetta sentähden, että hän olisi pitänyt sitä Raamatun vastaisena tai epäapostolisena. Ei ollenkaan. Hän vastusti sitä muista järkeisoppisista syistä, kuten lapsikasteen kieltäjät tänä päivänäkin pääasiassa tekevät. Hän ei tahnottanut lykätä ainoastaan lasten, vaan varttuneemmankin väen – varsinkin naimattomien kastamista yhä vanhempaan ikään.

Näihin aikoihin löytyy myöskin jo mitä lujimpia todisteita lapsikasteen

apostolisesta olemassaolosta. Niinpä kuuluisa kirkonopettaja *Origenes* (+ 254) lausuu: “Sentähden on kirkko saanut apostoleilta käytännön (”traditio”) kastaa myös pieniä lapsia (”parvulus”). Hän osoittaa vielä, että lapset tarvitsevat kastetta syntien anteeksi antamiseksi. Tämän opettajan kohdalla on muistettava, että hänen esi-vanhempiensa sanotaan olleen kristittyjä apostolien ajoista lähtien ja että hän oli erittäin oppinut ja oli laajoilla matkoillaan tullut tietoiseksi siitä, mikä kirkon tapa tässä kohden oli.

Samoihin aikoihin todistautuu lapsikasteen täysi yleisyys muuallakin. Kartagon piispa *Kyprianus* (+ 258) oli v. 256 kutsunut koolle kirkolliskokouksen, jossa yhtenä kysymyksenä käsiteltiin sitä, voisiko lapsia kastaa jo ennen 8 päivän ikää eli ilman Mooseksen lain määräpäiviä. Vastausta tähän oli pyytännyt eräs poissaollut piispa. Läsnä olevat 66 piispaa lausuvat yksimielisenä käsityksensä, “että kasteesta ei saa ketään pidättää – ei alakäisiä lapsia eikä vastasyntyneitäkään”, joten mikään odotusaika ei tullut kyseeseen. – Tämä kokous pidettiin noin 150 vuotta apostolien ajan jälkeen ja monet läsnä olleet mahtoivat olla vanhoja miehiä, joten heidän on ollut sitä helpompi saada tietoa kirkon käytännöstä tässä suhteessa alusta alkaen. Kun Kyprianuskin oli Tertullianuksen nuorempi aikalainen ja piti häntä kunniassa, niin huomaa miten mitätön oli ollut Tertullianuksen harhaopetuksen tulos.

Kautta koko kristillisen kirkon oli siis jo kolmannella vuosisadalla lapsikaste aivan yleisesti käytännössä apostolisen perinteenä.

Kun nyt lapsikasteen vastustajat tahtovat saada tätä historiaa näyttämään siltä kuin se vasta kolmannen vuosisadan alusta olisi uutuutena ilmestynyt kirkkohistorian näköpiiriin, niin he tekevät, kuten Suomen baptistiyhdyskunnan esimies, joka kirjoittaessaan "Mikä on totuus kasteesta" (1933) esittää ainoina alkuajan kirkkohistorian todisteina sitä, että muutamia neljannen ja viidennen vuosisadan kirkonmiehiä oli aikuisena kastettu ja yhden tällaisen miehen lausunnon sekä että on säilynyt vanhoja kastekappaleita. Siinä on hänen "historian todistuksensa" lapsikastetta vastaan! Onpa todella syytä, että me avaamme niitä historian lehtiä, joita tuolla tavalla koetetaan sivuuttaa ja sotkea.

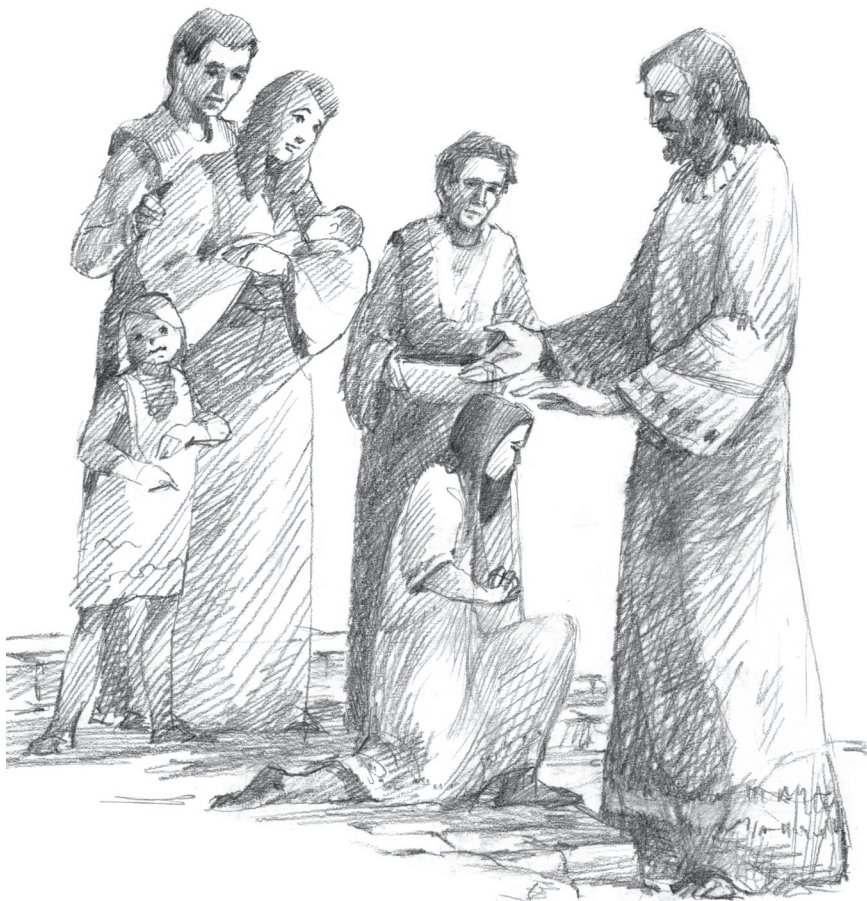
Tarkastakaamme nyt muutamien aikuisina kasteen saaneiden kirkonmiesten kotisuhteita ja heidän suhtautumistaan lapsikasteeseen. Otamme tähän vain sellaisia nimiä, joita tuossa baptistikirjasessakin on mainittu.

Gregorius nazianzalainen (+ 389), kastettiin n. 25 vuotiaana. Hänen äitinsä oli vakaa kristitty, mutta isänsä kuului erääseen ei kristilliseen lahkoon. Ei ole ihmettä, ettei isä antanut kastaa lastaan toisen uskonnon mukaan kuin mitä hän itse tunnusti. Mutta isä tuli sitten kristityksi ja kastettiin v. 325 ja tuli myöhemmin piispaksi. Kun tiedetään, että Gregorius eli vanhaksi mieheksi, niin on todennäköistä, että hän on syntynyt siinä v. 300 seuduilla ja että hänen isänsä tullessa kristityksi on myös niihin aikoihin kastettu. – Tuossa baptistikirjasessa sanotaan vain, että Gr:n isä oli piispa ja hän itse kastettiin 25-vuoden ikäisenä, mistä lukijat tietysti saavat sen käsityksen, että isä

muka olisi ollut lapsikasteen hylkääjä. Esittämästämme aineistosta selittyy Gr:n kasteasia toisista syistä tapahtuneeksi. – Gregorius on sitten toimissaan ollut lapsikasteen kannalla.

Basilius Suuri (+ 379) oli Gregoriuksen mainintojen mukaan jo lapsena kastettu. Niinpä tämä muistopuheessaan kertoo tarkalleen Basiliuksen elämänvaiheet, mutta ei sitä, että hänet olisi aikuisena kastettu, mikä – jos niin olisi tapahtunut – olisi luonnollisesti ollut suuri ja mainittava elämäntapaus. Päinvastoin hän lausui Basiliuksesta: "Eikö tätä jo lapsuudessaan äidin kohdusta asti vihitty Jumalalle ja puettuna saatettu kastealtaaseen" ja vertaa häntä Samueliin, jota hän muutenkin käyttää esimerkkinä lapsikasteesta opettaessaan. Erityisesti lapsikasteesta ei Basiliuksen kirjoitelmissa puhuta, mutta hän sanoo: "kasteen aika on ihmisen koko elämä." Hänen aikanaan lapsikaste oli kirkossa aivan yleinen. – Basiliuksesta tuossa baptistikirjasessa mainitaan, että hänet olisi kastettu vasta aikuisena. Sitten siinä julkaistaan eräs B:n lausunto kasteesta, joka sopii aikuisten kasteeseen, mutta ei sen tarvitse ollenkaan merkitä sitä, että hän silti olisi vastustanut jo aivan yleistä lapsikastetta. Päinvastoin on historiassa todistus siitä, että Basilius itse oli lapsikasteen kannalla, kun hän tarjoutui kastamaan keisari Valensin lasta.

Krysostomus (+ 407) kastettiin vasta aikuisena. Hänen isänsä oli roomalainen upseeri, joka kuoli pian pojan syntymän jälkeen. Hänen äitinsä kastettiin vasta poikansa jälkeen. Vaikka hänkin, kuten muutkin tuona aikana, edusti omalaatuaisia opinkäsityksiä,

niin kannatti hän nimenomaan lapsikastetta. – Hänestä lausutaan tuossa baptisti-kirjasessa, että hän oli muka uskovalisten vanhempien poika.

Augustinus (+ 430), kuuluisimpia vanhan kirkon opettajia, kastettiin myös vasta aikuisena. Hänen äitinsä oli kyllä kristitty, mutta isänsä oli vanhuuteen asti ei-kristitty, vieläpä ankara ja kova luonteeltaan. Kuvaavana tapauksena mainittakoon, että kun Augustinus poikana oli vaikeasti sairaana, pyysi äiti lupaa saada kastattaa poikan-

sa. Isä ensin myöntyi, mutta kun poika alkoikin parantua, niin hän peruutti lupauksensa. Kun Augustinus sitten 33 vuotiaana kastettiin, sai hänen avioton poikansa samalla kasteen. Augustinus on myös mitä lujimmasti puolustanut lapsikastetta ja nimenomaan opettanut, että “lapsikaste on aina ollut käytännössä kirkossa ja tähän asti jatkuvasti säilynyt”. – Tuossa baptistikirjasessa ei puhuta Augustinuksen isästä mitään; äidistä mainitaan oikein, että hän oli kristitty ja samoin valitetaan sitä, että

A:sta tuli innokas lapsikasteen puoltaja. Muitten kirjasessa mainittujen kirkko-isien omasta suhteesta lapsikasteeseen ei mainita mitään.

Vielä mainitsemme *Hieronymuksen* (+ 420). Hänen kristityt vanhempansa olivat siirtäneet hänen kastettaan tuonnemmaksi. Sellaista harhakäsitystähän oli jo ennenkin tavattu. Hieronymuksen opinnot ja mieli veivät hänet maailman teille, joilta hän sitten palasi työntekijäksi kirkkoon. Hän on tässä toimessaan ankarasti nuhdellut vanhempia, jotka eivät toimita lapsiaan kasteelle. – Tuossa baptistikirjasessa mainitaan hänen olleen kristittyjen vanhempien poika, joka kastettiin vasta aikuisena.

Nämä esimerkit, joista yksikään ei todista lapsikastetta vastaan, kertovat meille ajasta, jolloin kristillinen kirkko oli valtiomahdinkin avulla murtautumassa tai jo murtautunut pakanalisiin piireihin. Jouduttiin kastamaan aikuisia ja sellainen tapaus on luonnollisesti herättänyt suurempaa huomiota kuin kristittyjen vanhempien pienen lapsen kaste. Toiselta puolen virtasi valtiokirkkoon sellaisia, jotka eivät tarkemmin välittäneet tällaisesta kristillisestä toiminnasta ja niinpä sinä aikana runsaasti tavataan kehoituksia, joissa neuvotaan ihmisiä kastattamaan itsensä. Esittämistämme esimerkeistä huomaa myöskin, miten seka-uskonnolliset perhesuhteet vaikuttivat ehkäisevästi lapsikasteen käyttöön. Toiset kristittyihin lukeutuvatkin ovat saattaneet olla tässä suhteessa välinpitämättömällä kannalla, kuten esim. nykyään valtiokirkon piirissäkin. Mutta eiväthän tällaiset seikat mitenkään kumoaa uskollisempien keskuudessa kaut-

ta koko vanhankin kirkon käytännössä ollutta lapsikastetta. Päinvastoin todistavat nuo yllä esittämämme esimerkit, että aikuisina kastetut ja sittemmin kirkon palvelukseen tulleet miehet ovat selvästi ja jyrkästi olleet lapsikasteen kannalla.

Näin olemme historian todisteilla kumonnet tuon lapsikasteen vastustajien kolmannen ja viimeisen pääväitteen ja osoittaneet, että lapsikaste on ollut alku-kristillisen kirkon toimintatapa. Olemme tässä todistelussa tulleet jo yli kolmannen vuosisadan. Ja aina olemme saaneet eteemme osoituksia siitä, että lapsikastetta jatkuvasti ja syystä on pidetty apostolien käytännön jatkona. Liitämme tähän joukkoon vielä meidän aikaamme läheisemmän autuaan tohtori Martti Lutherin lausunnon tästäkin historiallisesta asiasta. Eräässä saarnassaan hän 1 Joh. 2: 13 johdosta sanoo: “Siitäkin seuraa, että apostolitkin kastoivat lapsia ja päättivät heidän uskovan ja tuntevan Isän aivan kuin olisivat jo ehtineet ymmärrykselle ja osanneet lukea” (Kirkkopost. I – 3. Sun. Lop:sta §34). Lutherkin siis pitää lapsikastetta kirkollisena käytäntönä alusta alkaen, samalla kun sitä ehdottomana raamatullisena oppina tunnustaa.

* * *

Kun nyt olemme vastanneet lapsikasteen vastustajien tavallisiin pääväitteisiin, voisimme jo lopettaa. Koska kuitenkin tämän kysymyksen kohdalla vielä olisi esitettävä joitakin havaintoja nykyisestä tilanteesta, niin toivomme voivamme palata näihin asioihin vielä seuraavassa numerossa.

A. A. W.

Tuhlaajapoika ja hänen paluunsa

Luukkaan evankeliumin 15. luvun jakeissa 11-32 on kertomus tuhlaajapojasta ja hänen paluustaan. Kertomus on useimmille tuttu. Se sisältää erityisesti kolme aina ajankohtaista opetusta.

Ensimmäinen opetus on varoitus Jumalan sanan hylkäämisen ja synnin vakavuudesta. Tuhlaajapoika oli kasvanut kodissa, jossa häntä oli opetettu oikein. Jumalan sana oli tullut tutuksi. Houkutukset jättää tuo kaikki kodin oikea perintö ja hylätä Jumalan sana veivät kuitenkin voiton. Poika vaati perinnön ennakkoon. Hän seurasi synnin ja oman mielensä mukaisia himoja. Kaikki meni. Pahinta oli omantunnon rauhan menettäminen. Sen lisäksi tuli nälkä ja pakko paimentaa sikoja vieraan isännän palvelijana. Syntielämä ja Jumalan sanan hylkääminen eivät olleet eivätkä ole vähäisiä asioita.

Toinen opetus on Jumalan armon suuruus. Poika oli rikkonut niin, että hän vaivoin uskoi voivansa päästä isän palvelijaksi. Hän ajatteli lakimaisesti niin kuin ihminen luonnostaan ajattelee. Isä toimi kuitenkin toisin. Arvokkuutensa unohtaen hän juoksi poikaa vastaan. Hän ei tehnyt tätä palvelijakseen, vaan puetti parhaisiin vaatteisiin ja järjesti juhlat. Hän ei edes muistuttanut poikaa hänen vanhoista synneistään. Tällainen on evankeliumi. Se antaa syntien anteeksiantamuksen ja vakuuttaa: uskossa Kristuk-

seen saat olla vapaa kaikista synneistäsi ilman mitään tekoja. Kauniit vaatteet kuvaavat Kristuksen vanhurskautta, jonka hän on sovitustyössään sinullekin hankkinut ja jotka saat uskossa omistaa.

Kolmas opetus on, että seurakunnan tulee ottaa katuva ja uskova riemu mielin vastaan. Vanhempi veli nurisi. Hän vertasi omia tekojaan veljen synteihin ja piti epäreiluna sitä, että veljen kunniaksi järjestettiin juhlat. Näin ei pidä toimia. Jokainen, niin sekin, joka uskollisesti on pitänyt Jumalan sanasta kiinni ja toiminut seurakunnan hyväksi, on Jumalan lapsi yksin armosta. Silloin, kun eksynyt palaa takaisin autuuden tielle, on syytä yhdessä iloita siitä, että meillä kaikilla syntisillä on armollinen Jumala, jonka tähden saamme yhdessä viettää juhla-ateriaa. Tällä juhla-aterialla olemme, kun uskomme Kristukseen ja käytämme autuudeksemme evankeliumin sanaa ja sakramenteja.

Kimmo Närhi

Onko sinulla oikeaa rikkautta?

Luuk. 12:15-21: *“Jeesus sanoi: ‘Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi.’ Ja hän puhui heille vertauksen sanoen: ‘Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin. Niin hän mietti mielessään ja sanoi: ‘Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?’ Ja hän sanoi: ‘Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoon niihin kaiken eloni ja hyvyyteni; ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tällessä moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.’ Mutta Jumala sanoi hänelle: ‘Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?’ Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.”* (1. Pyhän kolmiykseyden päivän jälkeinen sunnuntai, osa 2. vuosikeran evankeliumitekstistä)

Tämän kirkkovuoden ajan tekstit puhuvat paljon kristityn elämästä. Ensimmäisenä Pyhän kolmiykseyden päivän jälkeisen sunnuntain tekstien aiheena on maallinen omaisuus. Ne tuovat eteemme kysymyksen: kuinka voimme olla rikkaita Jumalan edessä? Samalla tuon sunnuntain tekstit varoittavat ahneudesta.

Pettävä maallinen rikkaus

Tekstimme rikkaalla miehellä oli paljon omaisuutta. Kuitenkaan hänellä ei ollut todellista, kestävää rikkautta. Miksi ei? Hän luotti itseensä. Hän suunnitteli, mitä itse tekisi: “Minä revin maahan aittani... (minä) sanon sielulleni jne. Hän luuli jopa voivansa sanoa sielulleen, että se voi nauttia lepoa ja iloita. Tuo mies puheineen on varoittava esimerkki omaisuuteen luottamisesta.

Maailman rikkaus on pettävää ja väliaikaista. Olipa ihmisellä kuinka paljon omaisuutta tahansa, ei se voi tuoda turvaa hänen sielulleen. Tästä elämästä on kerran lähdettävä. Silloin suurikaan omaisuus ei auta. Joka luottaa omaisuuteensa, on iankaikkisen kadotuksen tiellä.

Rikkaus Jumalan edessä

Mihin voit turvata Jumalan edessä? Apostoli Pietari opetti: *“Vaeltakaa pelossa tämä muukalaisuutenne aika, tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä.”* (1 Piet. 1:17-19)

Jumalan laki paljastaa jokaisen synnin, myös väärän itseluottamuksen ja ahneuden niin, ettei kukaan voi sa-

noa olevansa vailla syntiä. Se rikkaus, johon voit turvata Jumalan edessä, ei kuitenkaan ole mikään oma tekosi vaan se on yksin Jeesuksen armotyö. Hän antoi itsensä alttiiksi sinun edestäsi ja maksoi sinusta iäti riittävän hinnan. Tämä on se rikkaus, jonka varassa saat sydämeesi rauhan ja perit taivaan ilon. Tämän rikkouden olet saanut omaksesi jo pyhässä kasteessasi. Se sinulla on, kun uskot Jeesukseen Vapah-tajanasi.

Käytä omaisuuttasi oikein

Tekstimme mies halusi turvata vain itselleen hyvät päivät. Tässä hän toimi väärin ja itsekkäästi. Hän ei välittänyt toisista. Raamattu kehottaa niitä, joille Jumala on suonut runsaasti maallista hyvää: *“Etteivät ylpeilisi eivätkä*

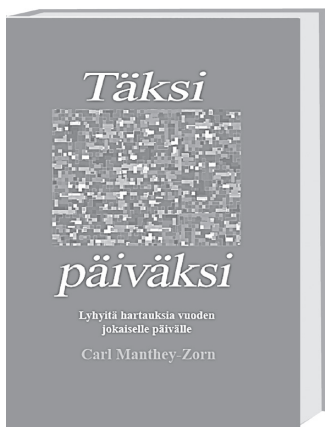
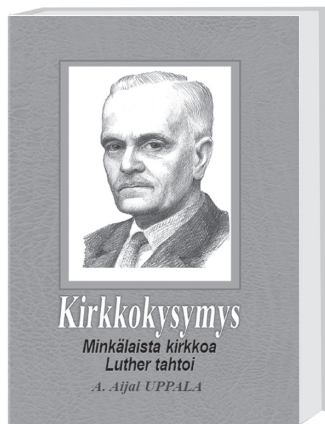
panisi toivoansa epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme, kehoita heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat.” (1 Tim. 6:17,18)

On oikein käyttää Jumalan antamaa maallista hyvää kiitollisin mielin omaksi ja läheisten hyväksi. Tämän ohella on kuitenkin muistettava vähempiosaisten tarpeita. Samoin on pidettävä huolta Jumalan seurakunnan ja hänen sanansa leviämisen vaatimista varoista. Kun näin teet, on maallinen omaisuus oikeassa käytössä, joka koi-tuu lähimmäisen parhaaksi ja Jumalan valtakunnan leviämiseksi.

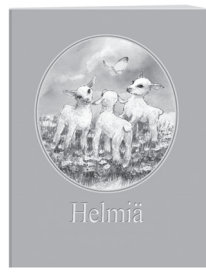
Kimmo Närhi

Kirjallisuutta

Loppukevään aikana on toimitettu painoon seuraavat kirjat: A. Aijal Uppala: Kirkkokysymys (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) (ovh 20 e), C. M-Zorn: Täksi päiväksi (hartauskirja) (ovh 20 e) ja Markku Särelä: Rauha teille/3 (saarnakirja) (ovh 15 e). Sikäli kuin painotyö ja toimitukset sujuvat normaalisti, on näitä kirjoja saatavana aikuisten leirillä.

Aiemmin tänä vuonna STLK on julkaissut useita kirjoja: Pastori Markku Särelän Saarnakirjan toinen osa (ovh 15 e), Virpi Apponen: Tieni johdata taivaaseen (uusintapainos) (ovh 8 e), Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Helmiä (erityisesti lapsille) (ovh 4 e) ja Kristinoppi ruotsiksi (ovh 10 e)

Aikuisten leiri Siitamajalla 8.-13.7.2008

STLK 80 vuotta

Tämän vuoden aikuisten raamattuleirillä juhlimme kirkkokuntamme 80-vuotista taivalta. Kullakin kokonaisella leiripäivällä on teemanaan yksi kirkon olemassaolon ja toiminnan kannalta tärkeä asia. Leirin opettajina toimivat pastorit Kimmo Närhi, Markku Särelä ja Rupert Efraimson sekä Rev. Edward Brockwell. Odotamme leirille myös vieraita Valko-Venäjältä ja Venäjältä. Leirin aikana pidetään myös pastori A. Aijal Uppalan kirjan ”Kirkkokysymys” julkistamistilaisuus

Tiistai 8.7.

13.30 Alkuhartaus
15.00 Virsitunti
18.00 Siionin kanteleen lauluja
19.10 Iltahartaus, iltaohjelma
Ruokailut klo 12, 14, 17 ja 20

Keskiviikko 9.7.

Yksin Jumalan sana

9.00 Aamuhartaus
9.30 Raamattutunti ”Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu”
10.30 Kysymys Raamatun auktoriteetista STLK:n synnyn taustalla
11.30 Lasten tunti, nuorten tunti
12.15 Virsitunti
14.00 Terveisiä Valko-Venäjältä
15-18 Saunat
19.00 Iltahartaus, Siionin kanteleen lauluja, iltaohjelma, lipunlasku
20.15 Iltapala
Ruokailut klo 8, 13, 18 ja 20.15

Torstai 10.7.

Yksin Kristuksen tähden

9.00 Aamuhartaus
9.30 Raamattutunti ”Tuntematta mitään muuta kuin Kristuksen ristiinnaulittuna”
10.30 Kirkkomme antama todistus vanhurskauttamisopista
11.30 Lasten tunti, nuorten tunti
12.15 Virsitunti
14.00 Terveisiä Venäjältä
15-18 Saunat
19.00 Iltahartaus, Siionin kanteleen lauluja, iltaohjelma, lipunlasku
20.15 Iltapala
Ruokailut klo 8, 13, 18 ja 20.15

Perjantai 11.7.

Toiminta ja lähetystyö kotimaassa

9.00 Aamuhartaus, lipunnosto
9.30 Raamattutunti ”Tarjolla pitäen elämän sanaa”
10.30 STLK:n sisälähetystyöstä
11.30 Lasten tunti, nuorten tunti
12.15 Virsitunti
14.00 Juhlakirjan, A. Aijal Uppala: Kirkkokysymys, julkistaminen
15-18 Saunat
18.00 Ruokailu
19.00 Iltahartaus Siionin kanteleen lauluja, iltaohjelma, lipunlasku
20.15 Iltapala
Ruokailut klo 8, 13, 18 ja 20.15

Lauantai 12.7.

Lähetystyö ulkomaille

9.00 Aamuhartaus, lipunnosto
9.30 Raamattutunti ”Menkää kaikkien maailmaan”
10.30 STLK:n ulkolähetystyöstä
11.30 Lasten tunti, nuorten tunti
12.15 Virsitunti
14.00 Pastori Efraimsonin tunti
15-18 Saunat
19.00 Iltahartaus, Siionin kanteleen lauluja, iltaohjelma, lipunlasku
20.15 Iltapala
Ruokailut klo 8, 13, 18 ja 20.15

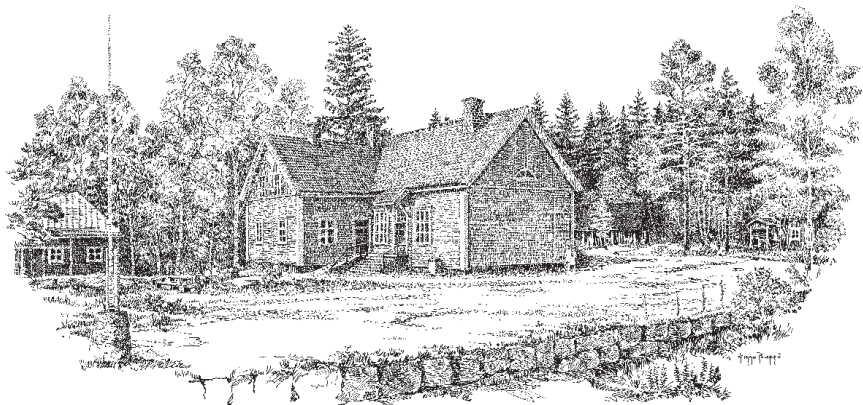
Sunnuntai 13.7.

8.00 Aamupala
9.00 Aamurukous
11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus

Leiri pidetään Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan leirikeskuksessa luonnonkauniilla paikalla Oriveden Siitamajalla. Leirimaksu on koko ajalta 105 euroa, vuorokaudelta 21 euroa, lapset, opiskelijat, työttömät ja yksinhuoltajat puoli hintaa. Ruokailut ja majoitus sisältyvät leirimaksuun **Ilmoittautuminen** viimeistään to 3.7. Kimmo Närhille, Rajakatu 7, 15100 Lahti, 040 7567 659, kimmo.narhi@luterilainen.com. Tervetuloa!

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

STLK:n leirikeskus Siitamaja

Osoite: Siitamaja 36, 35300 Orivesi

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* keskiviikkoisin klo 19 HPE 2.7. Jumalanpalvelusta ei ole 11.6. ja 9.7.

Siitamaja: *Jumalanpalvelus* su 8.6., 15.6., 21.6. (konfirmaatio, HPE), 6.7., 13.7. (HPE), 27.7, 10.8. ja 24.8. klo 11. Lisäksi HPE 15.6. klo 10.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 29.6. ja 16.8. Jumalanpalvelusta ei ole 15.6. ja 13.7.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 29.6. klo 11.

Radio YLE 1

Iltahartaus ti 26.8. klo 18.50
Pastori Kimmo Närhi

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:
www.luterilainen.com

Sisällys:

Elämäncutsumuksen tärkeydestä, Martti Luther.....	150
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 80 vuotta, KN.....	151
Kesäisen luonnon kolme sanomaa, KN.....	153
Tutkimaton ja ilmoitettu Jumala, MS.....	156
Herodeksen esimerkki – mihin sanaan tartut? KN.....	160
Armo kiusauksen keskellä, EB	163
Mistä kirkko tunnetaan? RE.....	167
Lapsikasteesta (jatkoa), A.A.W.....	168
Tuhlaajapoika ja hänen paluunsa, KN.....	173
Onko sinulla oikeaa rikkautta? KN.....	174
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	176-179
Kansi: Katsokaa kedon kukkia, Luuk 12: 27-28, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.
Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.
Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2008: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: lsarela@gmail.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com